

In memoriam Nobik Erzsébet

(1940–2021)

Nobik Erzsébet 1940. július 26-án született Szarvason, szlovák szülők – Hrabovszky Erzsébet és Nobik Ernő – egyetlen gyermekeként. Általános és középiskolai tanulmányait is szülővárosában végezte, a Vajda Péter Gimnáziumban érettségizett.

A jó képességű, ambiciózus lány az érettségi bizonyítvány megszerzése után gyógyszerészeti szakon szeretett volna továbbtanulni, de ezt az akkori politikai viszonyok nem tették lehetővé számára. Őszinte jóakaróinak buzdítására jelentkezett az Evangélikus Teológiai Akadémiára, ahol már elsőéves hallgatóként megértette, hogy életét a politikánál nagyobb hatalom, a kegyelem és a szeretet ura, Jézus vette kezébe, és az utat is ő határozta meg számára.

Egészséges büszkeséggel vállalta szlovák származását, teológiai gyakorlati szolgálatait is szlovák gyülekezetekben végezte. Ily módon gyakorolhatta a közép-szlovákiai nyelvjárást, amely egyben a szarvasi szlovákok sajátja is. Teológushallgatóként Galgagyörkön, Váckisújfaluban és Kondoroson tevékenykedett.

Káldy Zoltán püspök szentelte lelkésszé a szarvasi Ótemplomban 1977. március 20-án Pál apostol igéjével: „Legyen gondod rá, hogy betöltsed azt a szolgálatot, amelyet átvettél az Úrban!” (Kol 4,17) A harmadik magyarországi evangélikus lelkészneként kezdte meg munkáját.

Csabacsüdön és szülővárosában, az evangélikus Ó- és Újtemplomban egyaránt hirdette Isten igéjét. Az Ótemplomban parókusi és igazgató lelkéssi rangban végezte szolgálatát. Nevéhez fűződik 1988-ban az akkor kétszáz éves Ótemplom felújítása. Nyugdíjba vonulása után korát meghazudtoló energiával szorgoskodott tovább, sorsát Istenre bízva továbbra is hirdette az ő igéjét. Utolsó éveiben a szarvas-újtemplomi gyülekezetben vállalt presbiteri tisztséget, amelynek keretében aktívan kivette a részét a különböző szlovák – országos, egyházmegyei és gyülekezeti – szolgálatokból.

Bekapcsolódott a Magyarországi Szlovákok Szövetségének és az Országos Szlovák Önkormányzatnak a munkájába. Utóbbinak a felkérésére és a Magyarországi Evangélikus Egyház megbízásából sok éven át végzett utazó lelkéssi szolgálatot az ország szlovákok lakta településein, ahol nem volt szlovák nyelvet beszélő lelkész.

Sok településre gyakran vissza-visszahívták. Fáradhatatlan volt ebben a küldetésben, tudta, mekkora öröm és milyen lelki szükséglet ez azoknak, akik anyanyelvükön értik meg igazán a Biblia üzenetét. Élő kapcsolatot épített ki szlovákiai, romániai és vajdasági evangélikus gyülekezetekkel. Rendszeres szervezője és lebonyolítója volt a nyári szlovák evangélikus hitéleti gyermektáboroknak. Szarvason havonta tartott szlovák nyelvű istentiszteleteket. Soha nem tett különbséget nemzet és nemzet között, mert gondolkodását humánus szemlélet vezérelte.

„Szincok moj” – hallottam tőle a mindig kedves megszólítást. A szarvasi tót nyelvjárásban ez annyit tesz: „drága gyermekem”. Mindig ezt használta, amikor hozzá fordultam, vagy éppen ő keresett engem.

Rengeteg történet van az ember szívében, amikor egy fogadott nagymamától búcsúzik, de leginkább azt köszönöm neki, hogy nagyon

sok szeretetben és emlékből gazdag öt esztendővel tölthettem vele. Nem tudnám megszámolni, hány kilométert utaztunk együtt az autóban, közben beszélgetve... Kardoson a látogatások során megtudhattam, melyik soron ki lakott, és ki-kinek a rokona, barátja, hozzátartozója. Mindig jó volt a kedvenc ételünk mellé – birkapörkölt szarvasi módra, friss kenyérral – letelepedni és jóízűen falatozva nevetni.

Mint vajdas öregdiák szíven viselte a szarvasi evangélikus gimnázium sorsát, és örült a sikereknek, a fejlődésnek. Presbiterként, ahogyan ideje engedte, rendszeresen segített gyülekezetünknek, és aktívan részt vett minden programon. Ilyen volt ő: mindig aktív, mindig szeretetteljes és mindig figyelmes a közösségek irányában.

Április 9-én került kórházba Orosházán; még haza tudott jönni, de félnapos otthonlét után vissza kellett térnie. Utoljára én állhattam kórházi ágya mellett; amint kimondtam: „Mila babka!” („Drága nagymama!”), azonnal kinyitotta a szemét, felismert, hálásan tekintett rám. Így tudtunk együtt imádkozni, kommunikáció nélkül, de közös szívvel. Április 17-én a kora reggeli órákban végleg visszaadta lelkét annak az Úrnak, akit egész életében szolgált. Így élt nyolcvan esztendővel.

■ ZAHOREC PÁL MÁRK

